

Сведения, получени от Лилияна Атанасова на 11.11.1973 г.

В качеството си на председател на Окръжната комисия на лека промишленост, към която бяха и тютюноработниците, организирах колективно четене на романа "Тютюн" по радиоредбата, после уредихме обсъждане и поканихме Димов да присъства.

Джурджева, която изнесе доклада, говори предимно за хубавите страни на романа. После на Димов бяха зададени въпроси:

Къде е наблюдавал борбите на тютюноработниците

Защо като ветеринарен лекар се занимава с писателски труд. Лесно ли се е справил с работата.

Мисли ли да пише и други книги.

Може ли да предложи да се филмира романа.

Д. Димов отговори, че борбите на тютюноработниците е наблюдавал в своя роден град Дупница. Обясни, че е имал роднини и съседки тютюноработнички и още като малък е бил закърмен с идеите на тютюноработниците. Наблюдения за борбите на тютюноработниците той има от гр. Дупница и посредством тях - за класовите битки в България. Той всъщност има друга професия, но богатите впечатления, които имал, са го накарали да се заеме с този роман. И едва когато започнал работа разбрал колко отговорна и тежка е задачата. "Аз не съм си представял, че ще бъде толкова трудно - каза той". Затова в течение на много години е изучавал материала, запознавал се е с живи герои. И написва книгата. Трудно, но я написва. Отговори, че непременно ще поправи някои неща. Отговорът на Д. Димов беше много внимателен, в духа на желанията на работниците. Беше и много самокритичен. Изтъкваше другите. Каза, че като слушал с какъв патос и себепризнание се говори тук и ако знаел, че Пловдив е люлката на тютюноработническите борби, щял да направи този град център на своето изложение. Каза, че имал намерение да продължи да пише книги. Благодарил на активна на пловдивските тютюноработници. На това обсъждане той чу, че пловдивските тютюноработници не един път са били ведищи, че тук в продължение на много години е било седалището на тютюноработническия профсъюз и от тук се е давало тон на борбата.

В изказванията се посочваха и някои слабости. Нообщо хората ставаха и от сърдце му благодаряха, че единствено той се е намерил да опише техния живот и борби. Интересът беше много голям, събранието протече бурно. Изказванията удовлетвориха и събранието и писателя. Освен тютюноработници тук присъства и целия актив на града. Дълги години и до днес, хората като си спомнат за това събрание, говорят за него с охота. Д. Димов се държа много хубаво и много